

TAM BIỆT NHỮNG NHƯỜI TÔI THƯƠNG YÊU VÀ NHỮNG NGƯỜI ĐÃ YÊU THƯƠNG TÔI

Tác giả : Charlotte Néwashih-Flamand

Một khi tôi đã đi rồi,
Thì xin bạn hãy buông rời tôi ra!
Cho tôi đi thành-thời mà,
Tôi còn nhiều việc xét ra phải làm;

Với tôi bạn chớ quan tâm,
Việc chi mà phải âm thầm lệ rơi!
Đừng quên năm tháng đẹp tươi,
Mà tôi đã tặng cho người tình thương!
Bạn chỉ có thể mừng tượng thấy
Hạnh phúc bạn đã mang lại cho tôi!

Cảm ơn các bạn cho tôi những lời thương tiếc,
Nhưng nay là lúc tôi phải đơn chiếc viễn du.
Có thể rồi đây các bạn cũng sẽ buồn như tôi đấy,
Nhưng với niềm tin bạn sẽ được thoải mái, ủi an.

Chúng mình chỉ một thời gian cách biệt,
Nỗi đau sẽ quên khi ta gìn những kỷ niệm sắt son.
Tôi vẫn không xa các bạn và Sự Sống còn tiếp mãi,
Nếu bạn cần, gọi cho tôi, tôi chạy lại coi!

Dù bạn rờ không thấy tôi, nhưng là tôi ở đó!
Lắng nghe con tim, bạn sẽ thấy rõ ràng thôi,
Thấy rõ vị ngọt của tình yêu tôi mang lại!

Khi nào bạn phải ra đi,
Đón chào các bạn ắt thì có tôi.
Thân tôi tuy đã vắng rồi,
Hồn tôi ở với Chúa Trời giờ đây.

Tôi là ngàn ngọn gió heo may hiu hắt,
Tôi là những hạt tuyết trắng trong vất pha lê.
Băng qua đồng ruộng lúa mì,
Tôi là ánh sáng thiên di chan hoà.
Tôi là mưa thu thướt tha duyên dáng
Trong buổi mai im ắng êm đềm.
Tôi báo chim chóc biết hết đêm bừng nắng,
Tôi chính là ngôi sao sáng trong đêm!

Đừng đi đến mộ của em,
Để mà khóc lóc cho thêm đau lòng!
Tôi không có đó, chớ mong!
Tôi không có chết, cũng không ngủ vùi.
Tạm biệt

Chú thích:

Matcaci có nghĩa là tạm biệt

Bức thư này của cô Charlotte Néwashish-Flamand, một phụ nữ trẻ, viết vào ngày trước khi chết và đọc trong đám tang của cô ấy. Đó là bài thơ cô ấy đã chọn, đó là những lời cô đã để lại cho chúng ta. Chúng ta cảm ơn cô, bằng những lời cầu nguyện, những lời phân ưu, trong niềm cảm xúc gắn bó với chúng ta.

Vị linh mục, một trong những bạn hữu của cô, trong bài giảng tuy nói về cái chết của cô, mà cũng nói về cuộc sống chúng ta hiện hữu.

« Giáo Hội vẫn hoạt động nơi cô, đẹp lắm, tuyệt vời lắm. Tôi nghĩ rằng Thiên Chúa cũng nói lời 'cảm ơn' với hết thảy chúng ta, là những kẻ tội lỗi đáng thương, đã chăm sóc người em gái chúng ta trong đức tin và nhờ vậy chúng ta được nếm hương vị của diễm phúc thiên đàng. Là lòng thay với ấn tượng cô đang còn ở đó, rất gần lắm, vì chúng ta đã cùng cô trong chuyến viễn du cuối cùng, đồng hành theo Cha dẫn bước...như con chim bồ câu được buông thả ...cuối cùng được tự do bay, và đến thăm chúng ta. Là lòng thay khi ngày hôm sau, sự bình an này đã đến với tôi, một cảm giác biết ơn cô đã đem đến cho tôi, vẫn còn ở đó, khiến tôi vẫn suy nghĩ lâu lắm. Đây là lần đầu tiên trong cương vị của mình, tôi đã cảm thấy sâu đậm như thế, tôn trọng những ước muốn của cô, những lựa chọn của cô, và ngày hôm nay trong tinh thần hiệp thông đôi khi làm tôi choáng váng. Và tôi không còn sợ chết nữa Một lần nữa cảm ơn cô!

Hãy chia sẻ bài viết này! »

Đỗ Quang Vinh

diễn dịch bài thơ Pháp ngữ sau đây:

A CEUX QUE J'AIME, ET CEUX QUI M'AIMENT! AU REVOIR

Auteur : Charlotte Néwashish-Flamand

À ceux que j'aime et ceux qui m'aiment
Quand je ne serai plus là, relâchez-moi.
Laissez moi partir,
j'ai tellement de choses à faire et à voir.

Ne pleurez pas en pensant à moi,
soyez reconnaissants pour les belles années,
je vous ai donné mon amitié,
vous pouvez seulement deviner le bonheur
que vous m'avez apporté.

Je vous remercie de l'Amour
que chacun m'a démontré,
maintenant il est temps de voyager seul.

Pour un court moment,
vous pouvez avoir de la peine.
La Foi vous apportera réconfort et consolation.
Nous serons séparés pour quelques temps.
Laissez les souvenirs apaiser votre douleur,
je ne suis pas loin et la Vie continue...

Si vous en avez de besoin,
appelez-moi et je viendrai.
Même si vous ne pouvez me voir ou me toucher,
je serai là.
Et si vous écoutez votre coeur,
vous éprouverez clairement la douceur
de l'amour que j'apporterai.
Et quand il sera temps pour vous de partir,
je serai là pour vous accueillir.
Absent de mon corps, présent avec Dieu.

N'allez pas sur ma tombe pour pleurer,
je ne suis pas là, je ne dors pas.
Je suis les mille vents qui soufflent.
Je suis la lumière qui traverse les champs de blé.
Je suis la douce pluie d'automne.
Je suis l'éveil des oiseaux dans le calme du matin.
Je suis celui qui brille dans la nuit.
N'allez pas sur ma tombe pour pleurer
je ne suis pas là, je ne suis pas mort
Matcaci

(Matcaci veut dire Au Revoir)

Lettre écrite par une jeune femme, Charlotte Néwashish-Flamand, lors du décès de son oncle survenu subitement, la veille de sa mort et lue lors de ses funérailles

C'est le poème qu'elle avait choisi, les mots qu'elle voulait nous laisser...On l'a remerciée, par des prières, par des mots, dans l'émotion qui nous étreignait.

Le prêtre, un de ses amis, qui a prononcé l'homélie a parlé de la mort mais...aussi des vivants que nous sommes, des vivants que nous restons...

«L'Eglise était là en actes, si belle, si grande...Je pense que le Seigneur aussi nous a dit "merci!" à nous tous, pauvres pêcheurs, d'avoir pris soin de notre sœur dans la foi et grâce à qui nous avons goûté à l'Eternité...C'est étonnant cette impression qu'elle est là, tout près, depuis que nous l'avons accompagnée dans son dernier voyage auprès du Père...comme une colombe qu'on a lâchée...enfin libre, et qui vient nous rendre visite.C'est étonnant cette Paix qui m' a habitée dès le lendemain, sentiment de gratitude qu'elle m'a offert, qui est là encore, et je pense encore longtemps...

C'est la première fois que je me suis sentie autant à ma place, dans la

volonté de respecter ses volontés, ses choix, et aujourd'hui dans cette communion en esprit qui me bouleverse par moments.

Et je n'ai plus peur de mourir....

Encore merci...

Partager cet article"